

ยงสุนนำกระดาศที่รับมายัดใส่กระเป่าทางเกงนักบวชอย่างเฉยเฉย
เจ้าอาวาสพิจารณาเลื้อผ้าของยงสุนพลางพุดขึ้น
“ไปซื้อเลื้อผ้าด้วยละ”

“คงไม่คิดว่าผมจะใส่ชุดนี้ไปสัมภาษณ์งานจริง ๆ ใช่มั้ใหม่ครับ ผมไม่ใช่มเด็ก
แล้วนะ”

“ฮ่า ๆ...จริงด้วยสิ ตอนนีไม่ใช่มเด็ก ๆ แล้ว...ไปได้แล้วละ”

ยงสุนจ้องมองบิหน้าเจ้าอาวาสครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกพรวดแล้วค่านับ
เขากล่าวขอขอบคุณสั้น ๆ เจ้าอาวาสรับการค่านับนั้นนึ่งยับ ๆ

“ที่ผ่านมาขอขอบคุณะครับที่ช่วยทำให้ผมเป็นมนุขย์”

“แต่อาตมารู้สึกผิดต่อโยมมาก”

ยงสุนรีบออกมาจากกุฏิเพราะกลัวจะถูกจับได้ว่าตาแดง จากนั้นก็ลง
จากเขาโดยหีบเพียงชั้นในไม่กั้ตัวและสมุดบัญญัติธนาคารที่เจ้าอาวาสเก็บไว้ให้
ก่อนหน้านี้ติดตัวมา

เขานั่งรถบัสเข้าไปในเมือง จากนั้นก็เปิดใช้บริการโทรศัพท์มือถือ

เมื่อก่อนยงสุนเคยคิดว่า “ทำไมฉันจะมีโทรศัพท์มือถือเหมือนคนอื่น
ไม่ได้” แล้วก็ลองเปิดใช้งานครั้งหนึ่ง แต่ไม่รู้จะโทร.ไปที่ไหน ทั้งยังชอบเล่นเกม
ในคอมพิวเตอร์มากกว่าเกมในโทรศัพท์มือถือ สุดท้ายยงไม่ทันถึงหนึ่งปีกั้ต้องขาย
ให้ร้านมือสอง

ดังนั้นแม้จะได้เปิดใช้โทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ แต่เขาก็ไม่ได้ตั้งใจหรือ
ตื่นเต้นอะไรมากนัก

มีเพียงความคิดว่า ‘ตอนนี้ฉันต้องกลับมาใช้ชีวิตเหมือนคนธรรมดาทั่วไ
แล้วจริง ๆ ันหรือ’ เท่านั้น

ยงสุนนั่ง KTX² มาถึงโซลตอนประมาณสี่ทุ่ม

จากนั้นก็ไปที่ตลาดทองแดมุน สถานที่ที่เคยอยากแวะมาให้ได้เมื่อมาถึง
โซล เขาเลือกซื้อเลื้อผ้าสบาย ๆ กับชุดสูทไว้สวมไปทำงานมาพอประมาณ

---

²รถไฟความเร็วสูงของประเทศเกาหลีใต้

ตอนสวมชุดนักบวชเข้ามาบอกว่าจะซื้อสูท พนักงานขายทำสายตาดิ้นตะลึง
ดูน่าตกใจมากทีเดียว...

หลังจากเพลิดเพลินกับความสุขยามค่ำคืนด้วยการนั่งกินหมูสามชั้นและ
โซจูคนเดียว เขาก็เข้าพักที่โรงแรมแถวๆ นั้น ก่อนวันรุ่งขึ้นจะไปหาเช่าโกชิวอน³
แล้วจัดการสัมภาษณ์

จากนั้นก็ต่อสายไปหาเบอร์โทรศัพท์ที่เจ้าอาวาสให้ไว้ด้วยความตื่นเต้น

“ใครครับ ออ...จันเหอครับ โอเคครับ ถ้าจันลองเข้ามาดูก่อนไหมครับ
ที่นี้อยู่ตรงมยองดง...”

ว่ากันว่ามยองดงคือสวรรค์แห่งการช้อปปิ้ง ระหว่างที่ย่องสุนเดินทางไป
ตามที่อยู่ซึ่งส่งมาทางข้อความก็พลางจินตนาการไปด้วยว่าจะเป็นบริษัทแบบไหน
สักพักเขาก็เห็นป้ายที่เขียนว่า *มยองฮิลบิลดิ้ง* ซึ่งติดไว้วลวๆ ท่ามกลางอาคาร
มากมาย

“ที่นี่หรือเปล่านะ...เขาบอกไว้ว่าชั้นสี่นี่...”

เขาย่ำเท้าขึ้นบันไดแคบๆ เพราะที่นี่เป็นอาคารเก่า ไม่มีลิฟต์ และเมื่อ
มาถึงชั้นสี่ก็มีเพียงบริษัทเดียวเท่านั้นที่รอต้อนรับของสุนอยู่

[มยองฮิลไฟแนนเชียล]

ถึงของสุนเพิ่งได้ออกมาใช้ชีวิตนอกวัดอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก แต่ก่อน
หน้านี้ก็พอมีความรู้จากการดูโลกผ่านทางโทรทัศน์หรืออินเทอร์เน็ตมาบ้าง พอเห็น
บริษัทที่อยู่ตรงหน้าจึงเขาได้ทันทีว่าเป็นบริษัทแบบไหน

“บริษัทเงินกู้จันเหอ...ท่าทางสีกายูนคงไม่รู้สินะว่าคนรู้จักเปิดบริษัทอะไร
แต่โชคชะตาก็กลั่นแกล้งกันจริง ๆ จะมีงานไหนมาทดสอบฉันได้ดีกว่านี้กันล่ะ”

ของสุนปรับลมหายใจครู่หนึ่งแล้วเปิดประตูเข้าไป

³ ห้องพักขนาดเล็กมากและราคาถูก พื้นที่ใช้สอยเพียงพอต่อการอยู่อาศัยคนเดียวเท่านั้น

3

งานแรกก็หนีข้อความคาดหมาย (2)

“ถ้าอย่างนั้น ก็เคยเป็นพระเหรอครับ”

ประธานบริษัทเล็กๆ แห่งนี้ดูเหมือนอายุเกินห้าสิบแล้ว มองจากพุงหนาๆ ไปหน้าอ้อมเอิบ รวมถึงเสื้อผ้าหู้หราบนตัว แม้แต่คนธรรมดาที่ไม่รู้เรื่องโงงเข้้งก็มองออกว่าชีวิตคนคนนั้นไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน

“ผมแค่นี้ก็จิตใจอยู่ในวัดมานาน แต่ไม่ใช่พระครับ”

“ไม่เหมือนกันเหรอครับ”

“ผมเรียกตัวเองว่าชาวพุทธไม่ได้เพราะยังขาดความเลื่อมใส คิดง่าย ๆ ว่าผมแค่เรียนอยู่ในวัดมานานก็ได้ครับ”

“นั่นเรียนอะไรมาบ้างครับ”

“เรียนปรัชญาครับ”

ชงบของซาน ประธานบริษัททยอยอิลไฟแนนเชียลแห่งนี้รู้ลึกลับสนอย่างมาก

ก่อนหน้านี้เขาเคยเปรย ๆ กับพี่สาวที่รู้จักกันว่าหาพนักงานไม่ได้ ช่วงนี้เลยกำลังลำบาก

แต่จู่ ๆ กลับมีเบอร์ไม่รู้จักโทร. มาบอกว่าจะมาเจอเพราะได้รับการแนะนำมาจากพี่สาวคนนั้น และเดินทางจากต่างจังหวัดมาถึงโซลแล้ว

โดยปกติหากเป็นคนทำงานทำด้วยตัวเองไม่ได้จนถึงขั้นได้รับคำแนะนำ

ให้มาที่นี่ เขาก็คิดว่าน่าจะจะเป็นคนที่มีข้อบกพร่องบางอย่างเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ
 แต่นี่เกินไปมาก คิดไม่ถึงเลยว่าคนที่มาจะเป็นคนเรียนปริญญาอะไร
 ลักอย่างอยู่ในวัดมาทั้งชีวิต

“อะแฮ่ม...พอดีผมงง ๆ นิดหน่อยนะครับ”

“ถึงอย่างนั้นผมก็เรียนเนื้อหาความรู้ระดับมัธยมต้นถึงมัธยมปลายมา
 ครบถ้วนนะครับ”

ประธานขงรู้สึกหัวสมองว่างเปล่าเมื่อเห็นอีกฝ่ายพูดเรื่องราวที่ไม่ได้นำ
 ภาควิชาใจสักนิดออกมาอย่างหน้าตาเฉย

ทั้ง ๆ ที่คิดว่าตัวเองพบเจอผู้คนมากมาย ผ่านร้อนผ่านหนาวอย่าง
 โชกโชนกว่าจะมาถึงวันนี้ แต่เขาเพิ่งเคยเจอคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งแบบนี้เป็นครั้งแรก

“เยี่ยมเลยครับ รู้ใช่ไหมครับว่าบริษัทของเราเป็นบริษัทอะไร”

“ผมไม่ค่อยแน่ใจ เดว่าอาจจะเป็นบริษัทเงินกู้ที่ปล่อยเงินกู้ให้ลูกค้าด้วย
 อัตราดอกเบี้ยสูงครับ แต่มีเรื่องหนึ่งที่ผมคิดไว้...”

“เรื่องนั้นคือ?”

“ถ้าเป็นบริษัทผิดกฎหมายที่ค้ากำไรเกินควร เก็บอัตราดอกเบี้ยสูงกว่า
 กฎหมายกำหนด ผมก็คงจะทำงานที่นี่ไม่ได้ล่ะครับ ต้องขอโทษด้วย”

ประธานขงจ้องมองชายหนุ่มที่ดูมีอายุเล็กน้อยคนหนึ่งด้วยสีหน้าไม่ส
 อารมณ์

“ไม่ต้องขอโทษหรอกครับ เพราะบริษัทเราไม่ใช่บริษัทเงินกู้ผิดกฎหมาย”

“ถ้างั้นก็โล่งออกไปทีครับ”

ตอนนี้ใบหน้ายิ้มแย้มของชายหนุ่มเริ่มดูน่ารังเกียจแล้ว

“แต่ผมยังไม่ได้ตัดสินใจรับเข้าทำงานนะครับ”

“นั่นสินะครับ ฝ่ายนายจ้างมีสิทธิ์ประเมินพนักงานที่เข้ามาสมัครงาน
 อยู่แล้ว ผมเข้าใจครับ”

“เฮ้อ คุณนี่มีความสามารถทำให้คนอื่นสบายใจแล้วก็อึดอัดไปพร้อม ๆ กัน
 เลยนะครับเนี่ย”

“ขอโทษด้วยนะครับถ้าผมทำให้คนอื่นอึดอัด พอดีผมยังไม่ค่อยมีโอกาส
 ได้ใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นเท่าไหร่นะครับ”

“ไม่ใช่ คือ...ช่างเถอะครับ เรื่องนั้นก็ส่วนเรื่องนั้น แต่ถึงจะบอกว่า บริษัทของเราเป็นบริษัทเงินกู้ แต่ก็ไม่ใช่บริษัทเงินกู้ทั่ว ๆ ไปนะครับ”

“งั้นเหอะครับ”

พอเห็นปฏิภริยาคาดหวังปรากฏขึ้นครั้งแรก ประธานซงจึงตอบกลับด้วย สีหน้าพึงพอใจ

“ถ้าพูดถึงบริษัทเงินกู้ คนส่วนใหญ่จะนึกว่าเป็นนายทุนหน้าเลือดที่ปล่อยเงินกู้ให้คนทั่วไปด้วยอัตราดอกเบี้ยสูง แต่พวกเราไม่ได้ปล่อยเงินกู้ครับ”

“ถ้าไม่ได้ปล่อยเงินกู้แล้วเป็นแบบไหนกันครับ”

“เวลามีคนกู้เงินจากสถาบันการเงินประเภทที่สองอย่างสหกรณ์ออมทรัพย์ หรือสถาบันการเงินประเภทที่สาม¹ แล้วจ่ายเงินตรงเวลาไม่ได้ นั่นจะกลายเป็นหนี้เสีย เราจะกว่านซื้อหนี้นั้นมาในราคาถูกลงมากแล้วค่อยมาเรียกเก็บคืนเอง นั่นคืองานของเราครับ”

“เอ่อ...ผมเคยได้ยินมาบ้างครับ เหมือนจะเคยเห็นในข่าวอยู่หลายครั้ง”

“ถ้าจะอธิบายให้ง่ายขึ้นก็ยกตัวอย่างเช่น ถ้าซื้อหนี้เสียมูลค่าสิบล้านวนมาในราคาหนึ่งล้านวน เราก็จะได้เงินเท่าเงินต้นหรือเงินต้นบวกดอกเบี้ยคืนมา แต่ส่วนใหญ่มักจะยอมแพ้เรื่องดอกเบี้ยแล้วทวงคืนเฉพาะเงินต้นเท่านั้นครับ เพราะถ้าทวงดอกเบี้ยด้วยอาจไม่ได้อะไรกลับมาเลย”

“อย่างนี้เนือง ถ้าันตอนทวงเงินคืนมีการบีบบังคับแล้วข่มขู่ด้วยวิธีรุนแรงอะไรทำนองนั้นหรือเปล่าครับ”

“ทำแบบนั้นก็เป็นเรื่องสิครับ เมื่อก่อนหลาย ๆ คนอาจทวงเงินด้วยวิธีนั้น แต่เดี๋ยวนี้โลกเปลี่ยนไปแล้ว ขึ้นทำอะไรสู่มสี่สู่มห้าก็ได้เข้าคุกกันพอดี แต่ถ้าทวงด้วยวิธีตามกฎหมายเป๊ะ ๆ กว่าจะได้เงินก็ไม่่ง่ายเลย โดยเฉพาะยิ่งถ้าเจ้าหนี้พื้นฟูกิจการหรือล้มละลายไปแล้ว เพราะจะกลายเป็นคว้าน้ำเหลว ดังนั้นควรไปพบลูกหนี้และทำข้อตกลงร่วมกัน แต่ถ้าไม่ไหวก็ไม่ต้องผินแคย็ดทรัพย์แทน ถ้าพวกเขาเงิน แต่ตั้งใจเปลี่ยนชื่อหนี้แล้วสร้างทำเป็นไม่มี ก็ต้องตรวจสอบประวัติกันครับ”

¹ ประเทศเกาหลีได้แบ่งประเภทของสถาบันการเงินเป็น 3 ระดับใหญ่ ๆ คือ ประเภทที่ 1 ธนาคารต่าง ๆ ประเภทที่ 2 สถาบันการเงินอื่นนอกเหนือจากธนาคาร และประเภทที่ 3 บริษัทเงินกู้

ยองฮุนพยักหน้ารับ พอเข้าใจคร่าว ๆ ว่าหมายถึงอะไร

“อย่างนี้นี่เอง”

“ความจริงพนักงานที่เราต้องการจริงๆ ไม่ใช่พนักงานธุรการคอยจัดการดูแลหนี้ แต่เป็นพนักงานติดตามหนี้สินที่ทวงคืนเงินต้นจากหนี้เสียได้ครับ สมัยนี้ถ้าจะหาพนักงานธุรการ ถึงจะให้เงินเดือนแค่ล้านห้า คนก็มาสมัครกันเพียบแล้วละครับ”

“ขนาดนั้นเลยเหรอครับ”

“ใช่ครับ ขนาดมีปริญญาตรีเป็นวุฒิพื้นฐาน มีใบรับรองความสามารถในการใช้โปรแกรมเขียนเอกสาร อีกทั้งยังมีคะแนนโทอิกผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำต่ำ ทุกคนก็ยังกังวลว่าตัวเองจะทำได้ เลยไม่มีใครคิดจะเป็นพนักงานติดตามหนี้ครับ แปลกมากเลยใช่ไหมล่ะครับ”

“ทำไมถึงแปลกล่ะครับ”

“พนักงานฝ่ายขายจะให้เงินส่วนหนึ่งของเงินต้นที่ทวงคืนได้เป็นโบนัสครับ เพราะฉะนั้นคนที่คนอื่นได้เงินเดือนล้านห้า พนักงานติดตามหนี้เก่ง ๆ อาจได้เงินเดือนมากกว่าสิบล้านวอนนะสิครับ”

“ว้าว...”

ยองฮุนตกใจจริงๆ

เพราะเขารู้ว่าจนถึงตอนนี้มีเพียงตำแหน่งงานระดับสูงแค่นั้นเปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ได้เงินเกินสิบล้านวอนต่อเดือน

“ไม่ต้องแปลกใจหรอกครับ ไม่ว่าธุรกิจไหนก็เป็นอย่างนั้น ถ้าทำธุรกิจเก่งก็ควรได้เงินมากกว่าพนักงานทั่วไป คนอื่นๆ ก็จะได้มีแรงบันดาลใจและตั้งใจทำงาน”

“นั่นสินะครับ”

ประธานชงริ่มกังวลกับชายหนุ่มที่เคยใช้ชีวิตอยู่ในวัดคนนี้

อย่างแรก พนักงานติดตามหนี้สินต้องมีความช่างสงสัยมากกว่าใคร แต่คนตรงหน้าเขาดันมีสีหน้าใสซื่อบริสุทธิ์ เหมือนต่อให้โดนตัดจมูกทั้ง ๆ ที่ลืมตาอยู่²

² เปรียบเปรยถึงการถูกเอาเปรียบต่อหน้าต่อตา

ก็คงไม่รู้ว้าใครเป็นคนตัดจมูกตัวเองไป

แต่เรื่องนี้ประธานชงเข้าใจผิดเพราะไม่รู้จุกของสุนมาก่อน

เมื่อยองสุนเข้ามาที่นี้ เขาก็พิจารณาโหงวเฮ้งของประธานชงทันที

ประธานชงมีหน้าผากตรง จมูกโต่ง พิจารณาจากลักษณะขาจรไร
ดูเป็นคนมีโชคด้านการเงิน อีกทั้งยังใจกว้าง นิสัยตรงไปตรงมา ถ้าบริหารบริษัท
ก็จะมีลูกน้องมากมายคอยติดตาม

คนแบบนี้ไม่มีทางโกงใคร

เพราะประเมินแล้วว้าอีกฝ่ายไม่ใช่คนประเภทที่จะพูดโกหกใส่หนุ่มบ้านนอก

ไม่มีเงินที่เพิ่งเข้าไซลครั้งแรก ยองสุนจึงฟังคำอธิบายของประธานชงอย่างตั้งใจ

และเมื่อได้ยินว้าอาจได้เงินเดือนเกินสิบล้านวอน เขาก็รู้ทันทีว้าทำงานนี้
ได้ไม่นาน

ที่คิดอย่างนั้นก็เพราะงานอาจไม่ตรงความสามารถ ทั้งยังกลัวว้าถ้าเกิด
ตรงความสามารถขึ้นมา ตัวเองอาจเกิดกิเลสเรื่องเงิน

แต่เพราะอยากรู้้อยากลองเกี่ยวกับงานนี้และคิดว้าเป็นประสบการณ์ใหม่
จึงตัดสินใจเข้าทำงาน

“พูดตามตรงว้านี้ไม่ใช่งานง่ายครับ เพราะถ้าง่าย ทุกคนคงสมัครกัน
ใช้ใหม่ละ โดนปิดประตูใส่หน้าเนี่ยเรื่องปกติ บางครั้งถูกด่าหรือถูกชู้ด้วยมิต
ก็มี ถ้าทำงานอยู่ดี ๆ เกิดหน้าชู้ แล้วจะมบอกว่า ‘ผมคงทำไม่ได้แล้วครับ’ ละก็
อย่าทำตั้งแต่แรกดีกว่าครับ”

หมายความว่าถ้าไม่กล้าพอก็แค่ยอมแพ้ไปชะ

ประธานชงคิดว่าชายหนุ่มชื่อ ๆ คนนี้ต้องขยาดแน่นอน แต่อีกฝ่ายกลับ
ตอบยิ้ม ๆ เหมือนไม่ใช่เรื่องน่ากังวลอะไร

“ไม่เป็นไรครับ อ้อ เหมือนจะยังไม่ได้นะหน้าตัวเลย ผมชเวยองสุน
นะครับ”

พูดอย่างนี้ก็แทบไม่ต่างจากการยืนยันว้าจะเข้าทำงาน

ประธานชงเลียริมฝีปากก่อนพูด

“นั่นคงต้องทดลองงานก่อนประมาณสามเดือน เพราะกว่าจะปรับตัวเข้า
กับงานได้คงไม่ง่าย ระหว่างสามเดือนนั้นผมจะให้เบี้ยเลี้ยงแทนครับ และ

พอผ่านสามเดือนแล้วจะได้เป็นเงินเดือน ถ้าไม่พอใจปฏิเสธตอนนี้ได้เลยครับ”

ตอนแรกของสุนตั้งใจจะบอกว่าตัวเองไม่ได้ต้องการเงิน แต่คิดว่าคงจะดูแปลกเกินไปเลยยังปากไว้

“ผมคิดว่าเหมาะสมแล้วครับ ถ้างั้นฝากตัวด้วยนะครับ พูดยเป็นกันเองกับผมได้เลย”

“อะแฮ่ม...โอเค ฝากด้วยล่ะ”

หลังจากกล่าวลากันอย่างนั้น ของสุนก็ออกจากบริษัทแล้วกลับมาที่โกชีวอน

เขาคิดว่าจะศึกษาจากอินเทอร์เน็ตดูคร่าว ๆ ว่าการติดตามหนี้คืออะไร

ทว่าพอกลับมาถึงโกชีวอนแล้วนั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์ก็รู้สึกหิวขึ้นมา

ของสุนคิดจะต้มรวมยอนสักห่อแล้วค่อยกินไปหาข้อมูลไปด้วย แต่เมื่อลงไปที่ห้องครัวกลางของโกชีวอนก็เจอหญิงสาวที่ตั้งแต่เข้ามาพักยังไม่เคยเห็นหน้า กำลังย้ายกล่องเก็บกิมจิกล่องใหญ่

กางเกงขาล้นกับเสื้อยืดตัวเล็กจนอวตารรูปร่างอย่างชัดเจนทำเอาเขาชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนคุณป้าเจ้าของโกชีวอนจะเดินเข้ามาชวนคุย

“กลับมาแล้วเหรอพอหนุ่ม เห็นว่าวันนี้จะไปทำงานทำเนิ่นา ราบรื่นดีไหมล่ะ”

เมื่อเข้าอีกฝ่ายถามว่าจะไปไหน เขาเลยตอบว่าจะไปสัมภาษณ์งาน

พอได้ยินเสียงคุณป้า หญิงสาวที่กำลังย้ายกล่องกิมจิจึกลุกขึ้นอย่างรีบร้อน พร้อมมองของสุนด้วยสายตาระแวดระวัง

“ครับ เริ่มงานพรุ่งนี้เลยครับ”

คุณป้าแก้มยุ้ยน่ารักปรบไม้ปรบมือแสดงความยินดีปลางคุยไว้

“ตายแล้ว ดีมากเลย โกชีวอนของเราทำเลดี พอเข้ามาอยู่ก็มีแต่เรื่องดี ๆ เกิดขึ้น นี่ลูกสาวฉันเอง ลูกสาวฉันก็ทำงานบริษัทใหญ่เหมือนกัน ที่นั่นเชื่อว่าใครจะเข้าก็เข้าได้นะ ลูกสาวฉันนี่เก่งจริง ๆ”

ผู้หญิงคนนั้นคือลูกสาวเจ้าของโกชีวอนนี่เอง

รู้สึกได้จากคำพูดว่าคุณป้าภูมิใจในตัวลูกสาวและอยากให้อวดพอสมควร

แต่ผู้หญิงคนนั้นสวนกลับทันควัน

“หยุดทำแบบนั้นแล้วมาช่วยกันหน่อยเถอะค่ะ กิมจิพวกนี้หนูกินเองหรือไง

พวกลุงๆ เป็นคนกินต่างหาก”

“ยายเด็กนี่! พุดีให้มันเพราะๆ หน่อยสิ แต่ถึงเป็นแบบนี้ก็เป็นเด็กนิสัยดีนะ พ่อหนุ่ม พ่อแม่บอกว่าเหนื่อยก็มาช่วยยกของพวกนี้เองหมดเลย”

“เอ่อ ครับ...”

ระหว่างยังงุงง ยองฮุนก็ช่วยยกกิมจิกกล่องใหญ่ใส่ตู้เย็นไปหลายกล่องแล้ว

“ขอบใจนะพ่อหนุ่ม ส่วนแก เสร็จแล้วก็รีบๆ เข้าไปได้แล้ว”

“ถึงไม่บอกหนูก็ไม่อยู่ต่อหรอก เฮอะ มาที่นี้ที่เรารู้สึกเหม็นทุกที”

เธอปิดจมูกเหมือนรังเกียจพลางเดินออกจากห้องอาหาร คุณป้าจึงเอ่ยด้วยสีหน้ารู้สึกผิดราวกับไม่อยากจะใส่ใจ

“เด็กนั้นไม่ได้หมายถึงพ่อหนุ่มหรอก อย่าไปใส่ใจเลยนะ พอดีวันนี้ฉันสั่งให้ไปทำธุระนะ ก็เลยหงุดหงิดอย่างนั้น”

“เอ่อ ครับ...”

ถึงคุณป้าจะพูดเหมือนไม่มีอะไร แต่ยองฮุนอ่านสายตาถูกจากหญิงสาวออก

อาจเป็นเพราะเขารู้ดีอยู่แล้วว่าสายตาแบบนั้นคือสายตาที่คนมีชีวิตลำบากน่าจะได้รับความเมตตา

หัวใจเขาหนักอึ้ง

4

หลักเลียงโชคชะตาไม่พัน (1)

วันต่อมา เมื่อของสุนเข้ามาทำงานที่บริษัท เขาก็เป็นฝ่ายหักทลายพนักงานหญิง ฝ่ายบัญชีซึ่งต้อนรับกันด้วยการเคี้ยวหมากฝรั่งแจ๊บ ๆ อย่างไม่แยแสอะไรอยู่ในห้องทำงานเล็ก ๆ ท่าทางเหมือนเป็นคนเก่าคนแก่

“สวัสดีครับ ผมชื่อชเวยของสุน จะเริ่มทำงานตั้งแต่วันนี้...”

“ทราบแล้วค่ะ เรื่องงานเชิญศึกษาจากคนทางโน้นนะคะ”

คนตรงหน้าเหลือบมองพร้อมชี้ไปด้านหลังของสุน

เมื่อหันกลับไปมองก็เห็นชายคนหนึ่งกำลังทำหน้าที่เหมือนไม่พอใจบางอย่าง อีกฝ่ายดูอายุใกล้เคียงกับยของสุน แต่ส่วนสูงนั้นขนาดนั่งอยู่ ช่วงขาที่ปรากฏลู่สายตายังดูยาว บอกให้รู้ว่าต้องเป็นคนตัวสูงมากแน่

โครงหน้ายาวและสายตาเฉียบคมดูเหมาะกับงานประเภทนี้มาก จนอดคิดไม่ได้ว่าเหมือนเกิดมาเพื่อเป็นพนักงานติดตามหนี้สินโดยเฉพาะ

“สวัสดีครับ ผมชื่อชเวยของสุน เป็นพนักงานใหม่เริ่มทำงานวันนี้ครับ”

“ไม่ใช่พนักงานใหม่ แต่เขาเรียกว่าอะไรนะ...เด็กฝึกงาน? อะไรมาก่อนนั้น ไซ้ใหม่”

ใช้ภาษาเป็นกันเองทันทีตั้งแต่เริ่มคุย

“ครับ ทำงานด้วยเงินเดือนขั้นต่ำตลอดสามเดือน...”

“ช่างเหอะ นายจะได้เงินแบบไหนก็ไม่เกี่ยวกับฉัน แต่ยังไงก็ยินดีที่ได้รู้จัก

ฉันชื่ออย่างแพพยอง”

เมื่ออีกฝ่ายพรวดพราดยื่นมือออกมา ของสุนก็ต้องยื่นมือไปจับ

“ครับ ผাগตัวด้วยนะครับ”

“นายอ่อนกว่าฉันปีหนึ่ง พุดเป็นกันเองได้ใช่ไหม”

“แน่นอนครับ ผมก็สบายใจกับการพุดเป็นกันเองมากกว่าเหมือนกันครับ”

ถ้าจะอธิบายตรงๆ นี่ให้ความรู้สึกแปลกใหม่มากกว่าความสบายใจ

เพราะตอนอยู่ในวัด นอกจากเจ้าอาวาสแล้วก็ไม่มีใครพุดจาเป็นกันเองกับเขาเลย

สมัยเป็นเด็กวัดมักได้ยินคำพุดที่งงหยอกล่อว่า ‘จะไปทำวัตรเหรอคะท่าน’ ‘ทานข้าวหรือยังคะท่าน’ พอเข้าช่วงวัยรุ่นก็เลยไม่มีใครพุดจาธรรมดาด้วยแล้ว

เขาไม่คิดจะนับถือพระพุทธรเจ้าตามพระในวัด เจ้าอาวาสเองก็ไม่ได้อยากให้เป็นอย่างนั้น และแม้จะไม่ค่อยได้เข้าร่วมทำวัตร ยกเว้นตอนเด็ก ๆ ที่เคยทำตามพระหลายครั้งด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่ทุกคนก็ไม่เคยลดระดับคำพุดกับเขาเลย

คนที่มาวัดหลายคนถึงขั้นสงสัยว่าเขาอาจจะกลายเป็นลูกของเจ้าอาวาสที่เกิดจากความผิดพลาด (?) แต่ถึงอย่างไรทุกคนก็ปฏิบัติต่อเขาอย่างเท่าเทียมกับพระภิกษุ

ดังนั้นเมื่อมีคนพุดเป็นกันเองใส่โดยไม่ทันได้ตั้งตัวแบบนี้ เขาจึงรู้สึกสนุกขึ้นมา

“ตามฉันมาก่อน เตี่ยไม่ค่อยคุยกันระหว่างทาง ผู้ช่วยขุน วันนี้ฉันไปอิลซานแล้วจะไปโพซอนต่อเลยนะ”

“หมายความว่าจะไม่กลับเข้ามาแล้วใช่ไหมคะ”

ยางแพพยองหัวเราะกับคำตอบของพนักงานหญิงฝ่ายบัญชีอย่างผู้ช่วยขุน

“ถ้าเสร็จเร็วจะรีบกลับมา”

แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้าพลาถนหายใจแทนคำตอบ

เมื่อพายองสุนออกมาพ้นอาคารบริษัทแล้ว ยางแพพยองก็เริ่มชวนคุย

“เวลาได้ยินชื่อฉัน คนมักจะคิดว่า ‘อ้อ คงเป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ ลินะ’

ประมาณนี้ ถ้าคิดแบบนั้น บอกเลยว่าคิดผิด เพราะคนขยันทั้งยังพิถีพิถัน เหมือนฉันเนี่ยหายากมาก ดื่มกาแฟไหม”

“ครับ? ครับ ดื่มครับ”

“กินะ กับบุหรีก็ว่าไปอย่าง แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีใครไม่ดื่มกาแฟแล้ว ว่าแต่นาย สิบบุหรีหรือเปล่า”

“ผมไม่สิบครับ”

“ก็ดูเป็นอย่งนั้นแหละ เห็นหน้าบู๊ก็รู้เลยว่าไม่เคยเจอความลำบาก บ้านรวยหรือ”

“เปล่าครับ ไม่ได้รวย”

ยางเทพยของพูดขณะเปิดประตูร้านสตาร์บัคส์ ร้านกาแฟเซนใหญ่มี สาขามากมาย

“อย่าคิดจะโกหก รู้หรือเปล่าว่าฉันดูโง่งงเป็น ขออเมริกาโน่เย็น สองแก้ว รับกลับนะครับ นายโอเคกับอเมริกาโน่ไซ้ใหม่ หรือชอบพวกลาเต้ มากกว่า”

“ไม่ครับ กาแฟก็ต้องอเมริกาโน่สิครับ”

“ก็รู้นี่นา แต่ยังไงฉันก็ไม่ยอมปล่อยผ่านคำโกหกแบบขอไปทีหรอกนะ ถ้าทำงานที่นี้ สิ่งที่ได้ยินทุกวันก็คือคำโกหก ฟรุ้งนั้ะ มะรินนี่นะ ไม่มีเงิน หรอก ต่อให้ตายก็ไม่มี นั่นคือคำโกหกทั้ง...นั่น ฉะนั้นตอนนี่! แค่เห็นบู๊ ฉันก็ประเมินได้เลย นายไม่เคยเจอความลำบากสักครั้งเลยไซ้ใหม่”

ยางเทพยของพูดอย่างนั้นพลางเพ่งมองใบหน้าของสุน

ถึงแม้ในใจจะนึกขำ แต่ยงสุนก็พยายามควบคุมสีหน้าแล้วตอบ

“ไม่ได้โกหกนะครับ ไม่ได้รวยจริง ๆ ครับ”

“แล้วนายใช้เส้นทำนทานประธานเข้ามาได้ไง”

“คนรู้จักแนะนำให้ก็เลยได้เข้ามาละครับ ปกติผมอยู่ที่โกซอง คยองนัม นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ขึ้นมาโซล...”

แต่ยางเทพยของก็ตัดบทของสุน

“โกซอง คยองนัม? โกซองที่มีไดโนเสาร์ตั้ง ๆ นั้นนะ?”

“ครับ สถานที่ที่มีชื่อเสียงเรื่องไดโนเสาร์นั้นแหละครับ”

“มาจากบ้านนอก...ชนบทสุด...สุดเลยนะเนี่ย”

รับรู้ได้อย่างชัดเจนว่าตั้งใจจะพูดคำว่าบ้านนอก

“ใช่ครับ บ้านนอกเลยครับ”

“ว่าแต่ทำไมนายไม่ติดสำเนียงท้องถิ่นเลยล่ะ”

ตอนแรกของสุนตั้งใจจะตอบว่าเพราะเจ้าอาวาสไม่ใช้ภาษาถิ่น แต่ถ้าพูดถึงพระชั้นมาก็คงจะยิ่งดูแปลกกว่าเดิม เขาจึงตอบกลางๆ

“ที่บ้านไม่มีใครใช้ภาษาถิ่นเลยนะครับ”

“อืม...”

อีกฝ่ายเอียงศีรษะพลงครุ่นคิด

แต่ไม่นานเมื่อเดินถือกาแฟออกมาจนถึงลานจอดรถสาธารณะ ยางแทพของก็พูดขึ้นอีกครั้ง

“คนที่พวกเรากำลังจะไปเจอตอนนี้ก็คือผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกเงินไปลบล้านวอนเมื่อต้นปีก่อนแล้วไม่ยอมคืน แต่เพราะชำระเงินต้นแล้วล้านสองแสนวอน ฉะนั้นเงินต้นที่เราต้องได้ก็คือแปดล้านแปดแสนวอน”

“แล้วเขาจ่ายดอกเบี้ยมาเท่าไรแล้วครับ”

“รู้ไปแล้วจะทำอะไรได้”

“ครับ?”

“ถ้าเกิดจ่ายเฉพาะดอกเบี้ยเกินลบล้านวอนแล้วก็ถือว่าเจ้ากันไปหรือไง”

ยางแทพของเปิดประตูรถยนต์มาทิส¹ ที่จอดอยู่บริเวณมุมลานจอดรถแล้วเข้าไปนั่ง จากนั้นทำมือเป็นเชิงสั่งให้ยองสุนนั่งตรงเบาะข้างคนขับ ก่อนจะพูดต่อ

“สิ่งที่พวกเราต้องคิดมีแค่อย่างเดียว คือทวงเงินต้น แต่ถ้าได้ดอกเบี้ยมาด้วยก็ถือเป็นบุญ ถ้าเป็นไปได้นั่นนะ”

“นั่นสินะครับ”

“คนให้ยืมเงินเดือดเนื้อร้อนใจ แต่คนยืมกลับหน้าด้านไม่ยอมคืน และนั่นคือกลุ่มคนที่พวกเรากำลังจะเจอ นายต้องคิดให้ดีกว่าใครถูกใครผิด จะมา

¹ Daewoo Matiz รถยนต์ขนาดเล็กลักษณะเกาเทลี

คิดว่าเราเป็นเจ้าของหนี้ในระบบแบบสมัยปีแปดแปดไม่ได้ ในกลุ่มพวกพนักงานใหม่ต้องมีคนคิดแบบนี้อยู่ตลอด พวกเข้าใจผิดว่าเราเป็นต้นเหตุแห่งหายนะ นายคงไม่ได้คิดอย่างนั้นใช่ไหม”

“ไม่ครับ”

“ใครๆ ก็พูดแบบนี้แหละ ในนี้มีสัญญาอยู่ ระหว่างทางก็ลองอ่านดู”

จากนั้นยางแทพของก็ติดเครื่องยนต์เตรียมออกเดินทาง ส่วนของสุนเริ่มอ่านสัญญาอย่างละเอียด

สำหรับของสุนที่ยังไม่เคยยืมเงินจากใครหรือสถาบันการเงินไหนมาก่อน สัญญาแบบนี้ค่อนข้างน่าสนใจมากทีเดียว

“สหกรณ์ออมทรัพย์ซอฮิล? เหมือนจะเคยเห็นในทีวี”

“ใช่ เป็นที่ที่คนทั่วไปมากู้ยืมเงินกันเยอะ เพราะอนุมัติวงเงินค่อนข้างสูง ถ้าเทียบกับรายได้ คนส่วนมากเลยกู้จากที่นั่น กลุ่มคนที่เราต้องติดต่อด้วยส่วนใหญ่ก็เป็นลูกค้าของสหกรณ์ออมทรัพย์ซอฮิลทั้งนั้น”

“อ้อ...”

“ครั้งนี้อ้อไปแล้วยังบอกว่าไม่มีเงินอีกก็จะได้รับคำสั่งยึดทรัพย์จากศาล แต่ถ้าเจ้าหนี้พยายามจะใช้อำนาจทางกฎหมายก็ต้องใช้เงินอีก และถ้าเจ้าหนี้ไม่ได้มีแค่เราก็จะปวดสมองต่อ เพราะแต่ละเจ้าต้องมาแย่งชิงเงินน้อยนิดกัน เพื่อให้ตัวเองได้มากกว่าเจ้าอื่น ดังนั้นทางที่ดีที่สุดคืออะไรละ”

“คืนเงินกันอย่างประนีประนอม?”

“ถูกต้อง นั่นคืองานของเรา ทีมติดตามหนี้สินจะต้องไปโน้มน้าวให้ลูกหนี้จ่ายเงินคืนให้ได้มากที่สุด ถ้าไม่ได้ผลก็ค่อยดำเนินการตามกฎหมาย แต่ถ้าใจอ่อนยอมรอตไปเรื่อยๆ จะเกิดอะไรขึ้นล่ะ พวกเจ้าหนี้อื่นจะพากันกระโจนเข้าใส่จนไม่เหลือแม่แต่กระดูกสักชิ้นใช่ไหม”

“อย่างนั้นสินะครับ”

“ข้อมูลคือกฤษฎีกาสาคัญ ไหวพริบต้องไวด้วย สุดท้ายก็คือหนี้...สิ่งนี้”

ยางแทพของยกนิ้วชี้ขึ้นแตะศีรษะพร้อมเน้นย้ำ

“ต้องใช้ตรงนี้ด้วย ถ้าไม่ลับให้คัมภีร์งานนี้ไม่ได้ เข้าใจไหม”

“ครับ”

“เฮ้อ ไม่รู้ฉันจะตั้งใจสอนนางคนที่ไม่รู้จะลาออกเมื่อไหร่แบบนี้ทำไม”
ถึงจะเป็นคำพูดเหมือนตั้งใจทำให้คนฟังรู้สึกกดดัน แต่เจ้าตัวก็ไม่ได้สนใจของสุนเลยสักนิด

ส่วนของตนเอง อาจเพราะคิดอยู่แล้วว่าเป็นงานที่ทำเพื่อหาประสบการณ์ ดังนั้นคำพูดของยางเทพยงจึงทำให้เขาใจมากกว่า

หลังจากขับรถมาประมาณหนึ่งชั่วโมง พวกเขาถึงหมู่บ้านที่มีไร่นาทอดยาวอยู่ห่างจากอิลซานไม่กี่กิโลเมตร

สภาพของบ้านที่มาทวงหนี้ดูค่อนข้างเก่า ลักษณะแบบไม่มีทางทำให้คิดเลยว่าเจ้าของบ้านจะเป็นคนมีเงิน ยางเทพยงเคาะประตูอย่างแรงเสียงดังปังปัง คงต้องการให้เจ้าของบ้านรู้สึกกลัวไว้ก่อน

ความมองว่าสิ่งนี้เป็นทักษะการทวงหนี้อย่างหนึ่งหรือเปล่านะ

“ใครคะ”

น้ำเสียงอ่อนแรงของผู้หญิงดังออกมาจากด้านใน

“ผมมาจากมยองอิลไฟแนนเชียลครับ ช่วยเปิดประตูหน่อยได้ไหม”

“ค่ะ...”

ดูเหมือนคนด้านในลังเลนิดหน่อย แต่ประตูก็เปิดออกทันที

อีกฝ่ายดูอายุน้อยกว่าที่คิด น่าจะประมาณสามสิบกลางๆ ใบหน้าหยาบกร้านไม่แต่งหน้าแม่แต่น้อย และดวงตาก็ไร้ชีวิตชีวา

เป็นลักษณะใบหน้าของคนที่ใช้ชีวิตอย่างไม่มีความหวัง

แต่มีสิ่งเหนือความคาดหมายเล็กน้อย นั่นคือ หากอายุน้อยกว่านี้อีกนิด และดวงตาเปี่ยมด้วยความสดใส คนรอบข้างคงจะพากันเรียกว่าคนสวยเลยละมัง

ยางเทพยงเดินฉับ ๆ ผ่านผู้หญิงคนนั้นไปอย่างไม่ลังเล ก่อนจะนั่งลงบนพื้นไม้

“เชิญนั่งก่อนสิครับ คงทราบใช่ไหมครับว่าผมมาทำไม”

“ค่ะ...ถ้าให้เวลาฉันอีกสักหน่อย...”

“ยากครับ ยากเลย ผมให้เวลามาเยอะมากแล้วครับ เอาแต่บอกว่าเดือนหน้าได้ ๆ...สองเดือนก่อนนั้นไม่ยอมรับโทรศัพท์เกือบเดือน ทั้งยังตัด

สายทิ้ง พบบอกว่าเดือนนี้จะคืนแน่ๆ ก็เบียดกันอีกแล้วนะครับ ครั้งนี้ผมให้เวลาเพิ่มไม่ได้แล้วครับ อย่างน้อยวันนี้คุณต้องจ่ายเงินต้นกับดอกเบี้ยบางส่วน”

“ถึงจะอยากจ่าย แต่ฉันก็ไม่มีเงินหรอกค่ะ”

“ถ้าเป็นอย่างนี้พวกผมเองก็รอไม่ได้เหมือนกันนะครับ ทราบใช่ไหมครับ ว่าถ้ายื่นคำร้องขอยึดทรัพย์ บ้านหลังนี้จะถูกโอนเป็นของคนอื่น”

“ได้โปรดเถอะ เอาย่านี้ไปไม่ได้นะคะ ถ้าไม่มีบ้านหลังนี้ พวกเรากับลูกก็ไม่มีที่ไปแล้วค่ะ”

ยางเทพยของมองหญิงที่กำลังอ่อนวอนด้วยความสงสาร

ประเมินจากสายตา เขายังมองไม่เห็นหนทางจะได้เงินแม้แต่หน่อย

“เฮ้อ...ผมเองก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องแจ้งบริษัทก่อนว่าเรียกเงินคืนยกครับ”

“ช่วยรออีกเดือนเถอะนะคะ เดือนหน้าพ่อของเด็กคนนี้น่าจะจ่ายคืนได้ประมาณหนึ่งค่ะ”

“ตอนนี้เรื่องนี้อยู่นอกเหนืออำนาจของผมแล้วครับ ช่วยไม่ได้จริง ๆ พวกผมขอตัวก่อนนะครับ”

“อย่าทำอย่างนั้นเลย...ให้โอกาสฉันอีกสักครั้งเถอะค่ะ”

ขณะที่ยางเทพยของลุกขึ้นด้วยท่าทางเยือกเย็น ผู้หญิงคนนั้นก็คว่ำมือของสุนที่ยืนนิ่งอยู่ข้างๆ พร้อมวิงวอน

“ช่วยฉันด้วยนะคะ”

ทว่าของสุนเองก็ไม่อาจช่วยอะไร เขาพูดว่าจะใช้หนี้แทนไม่ได้ ทำได้เพียงเดินออกไป แต่เวลานั้นกลับมีมือหนึ่งจับแขนของสุนไว้

ตัวประมาณนี้น่าจะอยู่ชั้นประถมแล้วหรือเปล่านะ

เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งร้องให้ตามแม่

“เฮ้ย! มัวทำอะไรอยู่ตรงนั้น”

อยู่ๆ ยางเทพยของก็ตะโกนไล่ของสุนที่ยืนนิ่งไม่ยอมขยับ

แต่ถึงแม้จะได้ยินเสียงตะโกนของอีกฝ่าย ของสุนก็ทำเพียงจ้องมองเด็กผู้หญิงคนนั้นราวกับต้องมนตร์

5

หลักเลี้ยงโชคชะตาไม่พิน [2]

ยางเทพยองค์กลับไปคว้าแขนของสุนด้วยความงุนงง

ตอนนั้นนั่นเองของสุนถึงได้สติ และเมื่อตระหนักได้ถึงความผิดพลาดของตัวเองจึงฉีกยิ้มแก้เก้อ

“เอ่อ ขอโทษครับ อยู่ๆ ก็คิดเรื่องอื่นขึ้นมาซะครับ”

“พูดบ้าอะไร สถานการณ์แบบนี้ยังคิดเรื่องอื่นเนี่ยนะ ช่างเหอะ รีบไปกันขอโทษนะครับคุณอีจู้ฮี้ ถึงจะรั้งกันไว้แบบนี้ก็ไม่มีประโยชน์หรอกครับ ขอตัวก่อนนะครับ”

ของสุนเหมือนถูกความร้อนใจของยางเทพยองค์ดึงกลับไปขึ้นรถ

และแน่นอนว่ายางเทพยองค์เริ่มตะโกนใส่ของสุนทันที

“นายทำอะไร เจ้าบ้า!”

“ขอโทษครับ พอดีอยู่ดีๆ ก็มีเรื่องให้คิด...”

“ทำงานอยู่ยังจะคิดอะไรอีก ฉันถามอย่างหนึ่ง นายเคยเข้ากรรมหรือยัง ทำทางของนายนี่เหมือนพวกทหารชอบเรียกร้องความสนใจไม่มีผิด”

“ผมยังไม่ได้เข้ากรรมครับ”

เนื่องจากของสุนเรียนแค่ระดับประถมศึกษา ส่วนระดับมัธยมต้นถึงปลายก็เตรียมสอบเทียบวุฒิมัธยมศึกษาที่วัด จึงได้รับการยกเว้นการเกณฑ์ทหารโดยอัตโนมัติ

“นั่นเธอ กิติที่ไม่ได้เข้า ขึ้นเข้าไปด้วยสภาพนั้นคงและตุ้มเป๊ะ ไม่ฆ่าตัวตายก็บุญแล้ว เดียวฉันจะไปส่งนายที่บริษัท ตั้งแต่พุงนี้ไปก็ไม่ต้องมาทำงานแล้ว ฉันจะคุยกับท่านประธานให้เอง”

ยางเทพของพุดอย่างนั้นแล้วติดเครื่องยนต์ทันที ตอนแรกของสุนคิดจะทักท้วงบางอย่าง แต่ก็ตัดสินใจอดทน

ไม่นานหลังจากนั้นเมื่อความโกรธสงบลงเล็กน้อย ยางเทพของก็จอดรถตรงหน้าสถานีมยองดงแล้วเอ่ยอย่างสุ่ม

“ระหว่างทางฉันลองคิดอย่างถี่ถ้วนแล้ว ไม่ว่าจะยังไงนายก็ดูไม่ค่อยเหมาะกับงานนี้ ลองคิดดูให้ดีแล้วกัน ถ้าคิดว่าทำไม่ได้ เดียวฉันช่วยคุณเอง”

“เข้าใจแล้วครับ”

“ไปเถอะ”

ยองสุนลงจากรถแล้วมองรถยนต์ที่ค่อย ๆ เคลื่อนตัวห่างออกไปอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะใช้โทรศัพท์มือถือกดสั่งหาบริการขนส่งสาธารณะทันที

จากนั้นก็เริ่มเดินทางตามเส้นทางที่ระบุไว้ในผลการค้นหา จุดหมายปลายทางก็คือบ้านของอึจึฮีที่เพิ่งไปมานั่นเอง เขาขึ้นรถไฟพามาลงที่สถานีแดสวา หลังนั่งรถเมล์ต่ออีกพักใหญ่ก็มาถึงบ้านหลังเดิมอีกครั้ง

ยองสุนปรับลมหายใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเคาะประตู ไม่นานอึจึฮีก็เปิดประตูด้วยสีหน้าหม่นหมองเหมือนก่อนหน้า

“ตายจริง... คุณตัดสินใจให้เวลาฉันเพิ่มอีกหนึ่งเดือนใช่ไหมคะ” อึจึฮีถามด้วยสีหน้าย่นตี

ยองสุนครุ่นคิดอยู่สักพัก ตอนเห็นใบหน้าเด็กผู้หญิงขณะอีกฝ่ายจับแขนไว้เมื่อครู่ เขาก็นึกถึงตัวเองสมัยเด็ก

ทำไมถึงได้นึกถึงตัวเองตอนเด็ก ๆ ที่ต้องแยกกับแม่ของสุนขึ้นมานะ

คิดแล้วนั่นช่างเป็นสถานการณ์ที่ไม่คาดฝันและน่าขำมากทีเดียว

ภาพเจ้าอวาสเข้ามาช่วยเปลี่ยนโชคชะตาให้หลังมาเยือนสถานที่ที่เขาเคยอาศัยอยู่กับแม่ของสุนในตอนที่ ฉายขึ้นทับซ้อนภาพตรงหน้าในเวลา

จะยื่นมือเข้าไปยุ่งทั้ง ๆ ที่ยังไม่ชำนาญได้ไหม

ถึงไม่ทำอย่างนั้น สุดท้ายก็อาจจะเป็นโชคชะตาที่ต้องได้พบเจออยู่ดี

แต่ที่นี่จะไม่เป็นการฝันผูกชะตาเข้าด้วยกันใช่ไหม

เข้าไปก้าวกายชีวิตคนอื่นคนสองคนแบบนี้ จะไม่ทำให้กลายเป็นร่างทรง
ไร้หรือเปล่า

อุตุสำหรับละทิ้งชีวิตวัยรุ่นเพื่อหลีกเลี่ยงเรื่องนั้น แต่โชคชะตาก็ลิขิตให้วน
กลับมาที่เดิมมันหรือ

แม้มีความคิดมากมายเหล่านั้นเล่นผ่านเข้ามาในหัว ทว่าของสุนก็ยังไม่
สรุปว่าถ้าไม่เห็นก็ไม่รู้ แต่ในเมื่อรู้แล้วจะทำเป็นไม่รู้ไม่ได้

อีกอย่าง ไหนๆ ก็เริ่มทำงานนี้แล้ว ถ้าได้เงินคืนโดยไม่ต้องทำร้ายใคร
คงจะดีกว่า

ดังนั้นเขาจึงกลับมาที่นี่อีกครั้ง

“ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ผมขอคุยด้วยหน่อยได้ไหมครับ”

“คะ? ได้ค่ะ...เข้ามาก่อนสิคะ”

ยองสุนนั่งลงบริเวณที่ียงแพยของเคยนั่งก่อนหน้านี้ หลังจากนั้นก็ได้สบตา
กับอินจีที่แอบโผล่หน้าออกมาจากในห้อง

ว่าแล้วว่าตัวเองคิดถูก

ถ้าดูจากโหงวเฮ้งของเด็กหญิงคนนี้ไม่ได้ยอดเยี่ยมมากหรือผิดปกติ
อะไรนัก เป็นโหงวเฮ้งที่พบเห็นได้บ่อยในหมู่คนทั่วไป แต่ปัญหาคือ นั่น
ไม่ใช่โหงวเฮ้งที่เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันของครอบครัวนี้

ปกติโหงวเฮ้งแบ่งได้เป็นสามช่วง ชะตาช่วงวัยเด็ก ชะตาช่วงวัยกลางคน
และชะตาช่วงบั้นปลายชีวิต ตอนดูโหงวเฮ้งของเด็กคนนี้ เขามองเห็นชะตา
ช่วงวัยเด็กที่แข็งแกร่งมาก

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เขาเพ่งมองเธออย่างตั้งใจ

ไม่แปลกมันหรือ

กับการเกิดมาพิเศษชะตาช่วงวัยเด็กดีมากในครอบครัวที่ล้มละลายแบบนี้
บางครั้งก็มีกรณีแบบนี้ ถึงจะมีดวงชะตาที่ดีมากติดตัวมาตั้งแต่เกิด
แต่สถานการณ์ปัจจุบันของพ่อแม่ไม่ดี ความโชคดีนั้นก็หายไปหมด

แม้ไม่มาก แต่กรณีอย่างนี้ก็มียู่ และเขาคิดว่าครั้งนี้ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น

ด้วยเหตุนี้พอลกลับมาขึ้นรถยางแพยของ ยองสุนจึงหาวันเดือนปีเกิดจาก

ข้อมูลสำเนาทะเบียนบ้านที่แนบอยู่กับเอกสารสัญญา และนำมาพิจารณาเปรียบเทียบกับช่วงเวลาตกฟากของเด็กหญิงที่รับรู้ได้จากอุณหภูมิตอนจับมือกันเมื่อครู่

โชคชะตาทหมายถึงสี่เสาหลักแห่งโชคชะตา นั่นคือ เสาวัน เสาเดือน เสาปี เสาเวลา ในแต่ละเสาจะมีอักษรเฉพาะเสาละสองตัว เมื่อนำอักษรทั้งหมดมารวมกันได้เป็นอักษรแปดตัว ถึงจะนำมาตีความได้อย่างถูกต้อง

หากไม่รู้เวลาตกฟากจะไม่อาจวิเคราะห์ชะตาได้อย่างครบถ้วน แต่ด้วยความสามารถพิเศษที่แม้แต่ตัวเองยังไม่เข้าใจของยงฮุนแล้ว ขอแค่รู้วันเกิด เขาก็อนุมานเวลาตกฟากได้โดยไม่ต้องถาม

“ดีมอะไรไหมคะ”

“ไม่ครับ ไม่เป็นไรครับ”

อึจึฮี้เหลือบมองสำเนาสัญญาในมือของฮุน

ดูเหมือนเขาจะอ่านความอึดอัดใจของเธอออก

“ผมไม่ได้มาเพื่อสั่งให้คืนเงินเดี๋ยวนี้หรอกครับ”

“ถ้าอย่างนั้นเรื่องอะไรหรอกคะ”

แต่ยงฮุนก็เอียงปากไม่ได้ง่าย ๆ

ระหว่างเดินทางจากมยองดงมาถึงที่นี่โดยลำพัง เขาลองคำนวณดวงชะตาของอึจึฮี้กับโจอินจีลูกสาวของเธออย่างละเอียดดูแล้ว

ดวงชะตาของอึจึฮี้คือชีวิตแสนอัปโชค ไม่มีทั้งเงิน การศึกษา วาสนา และยังไม่มีโชคเรื่องสามี เรียกได้ว่าเป็นชะตากรรมอันเลวร้ายได้ไหมนะ

ตอนเห็นอึจึฮี้ครั้งแรก โหงวเฮ้งของเธอก็ไม่ใช่อะไรที่ดูมีโชคอะไรอย่างนั้นอยู่แล้ว เขาเลยไม่คิดว่าแปลก

หน้าผากแคบและส่วนปลายแหลมจึงไม่มีโชคช่วงวัยเด็ก ไม่มีดวงเรื่องการเงิน ขนคิ้วก็บาง ดูเหมือนไม่มีใครจะเข้ามาช่วยเหลือสักคน

เป็นโหงวเฮ้งที่เข้าใจได้ว่า ถึงตอนเด็กๆ อาจเคยได้ยินคำชมว่าเป็นคนสวย แต่ก็ใช้ชีวิตอย่างอึดอัดขัดสน และเมื่อได้เห็นดวงชะตาที่ไม่ผิดเลย

แต่พอเห็นดวงชะตาของโจอินจีแล้วกลับต้องตะลึง

ดวงชะตาในวัยเด็กดีมากเหมือนที่เห็นจากโหงวเฮ้ง

ปกติจะไม่ค่อยดูดวงชะตาของเด็กกันเท่าไรนัก เพราะดวงชะตาของแต่ละคนจะได้รับอิทธิพลจากดวงชะตาของครอบครัว และดวงชะตาของครอบครัวก็ได้รับอิทธิพลมาจากดวงชะตาของประเทศ

ไม่ว่าดวงชะตาของแต่ละคนจะดีมากแค่ไหน แต่ถ้าเกิดสงครามหรือวิกฤตการณ์ครั้งใหญ่ในประเทศ อย่างเช่น IMF¹ ขึ้นมา เราก็ต้องรับผลกระทบไปด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมถึงไม่จำเป็นต้องดูดวงให้ เพราะดวงชะตาของเด็กๆ มักจะเป็นไปตามดวงชะตาของพ่อแม่อยู่แล้ว...

ถ้าเป็นอย่างนั้นแค่อายเดียวเขาก็คงไม่แน่ใจ ทว่าไม่ใช่แค่ดวงชะตาเท่านั้น เพราะโหงวเฮ้งเองก็ไปในทางเดียวกัน เขาเลยมั่นใจว่าต้องมีบางอย่างผิดปกติ

ดังนั้นของฮุนจึงถามอย่างระมัดระวังระหว่างที่อูจู่ฮี้กำลังสังเกตท่าทีเขาอยู่

“ผมขอถามได้ไหมครับว่าคุณพ่อของเด็กทำงานอะไร”

“อะ? ปกติเขาออกเรือ แต่ตอนนี้ไปตามจับสามีเพื่อนที่ตัวเองเคยค้าประกันให้...”

พอได้ฟังสถานการณ์ก็เข้าใจว่าทำไมครอบครัวธรรมดาๆ ครอบครัวนี้ถึงเจอสถานการณ์ยากลำบาก พอสามีไม่มีรายได้ก็เลยเป็นหนี้ต่อจนกลายเป็นอย่างนี้

สามีออกจากบ้านไปสามปีมาแล้วและไม่กลับมาไหน

ของฮุนส่ายหน้า

“ไม่ใช่อย่างนั้น...อีกคนนะครับ”

“อะ?”

ของฮุนหยิบสมุดโน้ตกับปากกาออกจากกระเป๋าสะพาย ก่อนเขียนบางอย่างแล้วยื่นให้อีกฝ่าย เพื่อป้องกันไม่ให้ใจอินจี้ที่ฟังอยู่ได้ยิน

---

¹ ชื่อกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund) ทำหน้าที่ดูแลเฝ้าระวังด้านเศรษฐกิจและปล่อยกู้แก่ประเทศสมาชิกที่ประสบปัญหา คนเกาหลีใช้คำว่า IMF เรียกวิกฤตการณ์ทางการเงินที่เกิดขึ้นในปี 1997 ซึ่งส่งผลกระทบต่อประเทศเกาหลีได้อย่างรุนแรง

[ผมหมายถึงพ่อที่แท้จริงของอินจีครับ]

เมื่ออีจู้ยี้รับสมุดโน้ตมาจากยองฮุน เธอก็เริ่มหน้าซีดและตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว

“รู้ได้อย่างไร...”

เป็นอย่างที่คิดจริงๆ ด้วย

